

Tre og Fyrgetyvende Møde.

Mandagen den 27de Marts 1882 Kl. 1¹/₂.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Siden forrige Møde er paa Pladserne omdelt: Forslag til Lov om Forlængelse af den midlertidige Jagtlov af 24de Mai 1879 samt Forslag til Lov om Fastsættelse af visse Kjøbstæder som Garnisonsstæder, saaledes som disse to Lovforslag ere vedtagne ved 2den Behandling her i Thinget.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til midlertidig Finantslov for Finantsaaret 1882—83.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.; 3die Behandling i Folkethinget findes i dettes Tidende Spalte 2357.)

Sagenfattes under Forhandling.

Fallesen: Midlertidige Finantslove, navnlig naar man ser hen til den Stadighed, den Regelmæssighed, hvormed de forekomme hertilands, ligesom ogsaa til de længere Tidsrum, hvorover de i Reglen udstrække sig, ere noget specifikt dansk; de ere en særlig dansk Opfindelse, hvortil man ikke vil kunne paavise noget Tilsvarende, idetmindste ikke noget aldeles Tilsvarende, andre Steder. Man vil føle dette, naar man undertiden af en Udlandning bliver spurgt om, hvad en midlertidig Finantslov vil sige, idet han da hurtigt afbryder En og siger: Ja, De mener en provisorisk Finantslov? Men saa kommer jo Forklaringen, at det „Midlertidige“ netop er noget ganske Andet end det „Provisoriske“, og at den Besynderlighed indtræder, at de, der ret ere Venner af det Midlertidige, ere stærke Fjender af det Provisoriske. Man synes at skulle tro, at de midlertidige Finantslove maatte have sunget deres Svaneang, om jeg saa maa sige, efter at vi have naaet den Abnormitet, at „midlertidig“ er bleven til „hele Tiden“. Nu synes man at være naaet saavidt ad denne abnorme Vej, som man maatte kunne ønske, og man skulde altsaa tro, at disse midler-

tidige Finantslove nu dog engang maatte høre op.

Det er jo, saaledes som jeg ifjor tillod mig at yttre, klart, at en midlertidig Finantslov formindsker det Tryk, som der helst bør være over et Udvalg, der skal se at komme overens; man vil altid troste sig med, at „give vi ikke efter, er Ulykken ikke saa stor, blive vi ikke enige, have vi altid den midlertidige Finantslov.“ Det er derfor, jeg ifjor tillod mig at anbefale, at man ikke i Fremtiden skulde vedtage midlertidige Finantslove. Nu ser jeg jo meget vel, at Regjeringen har, saa at sige, været nødt til at indbringe atter iaar et Forslag om en midlertidig Finantslov. Naar det andet Thing finder det rigtigt, at Finantslovens Behandling tager hele Tiden med Undtagelse af de sidste 10 Dage af Finantsaaret, og man samtidig veed, at Finantsloven foreligger i en Skikkelse, som man ikke kan antage vil blive vedtagen af dette høie Thing, er det klart, at det er fuldstændig umuligt i den givne Tid at komme til et endeligt Resultat i saa Henseende, og Regjeringen har derfor efter min Mening ikke gjort Andet, end hvad den maatte gjøre, nemlig søge at faae denne Tid forlænget ved at indbringe et midlertidigt Finantslovsforslag gjældende til den 30te April. — Det Mærkelige ved disse midlertidige Finantslove er, at de, der foranledige, at de gives, ere dem, der gjøre Fordring paa netop at være Grundlovens Venner, de sande Grundlovsvenner, medens det er givet, at midlertidige Finantslove aldeles ikke ligge i Grundloven, at de ere helt udenfor Grundloven. Grundloven fjender slet ikke Noget til en midlertidig Finantslov, den fjender kun til en virkelig Finantslov, en saadan, som skal indeholde et Overflag over Statens Indtægter og Udgifter, men noget saadant Overflag findes aldeles ikke i de midlertidige Finantslove, saa man kan sige med Sikkerhed, at disse Love staa aldeles udenfor Grundloven. Det er allerede en Mærkelighed, at det er de i egen Tro mest trofaste Grundlovsvenner, der stadig foranledige, at en Lov, der ligger udenfor Grundloven, idelig og idelig vender tilbage. Men der er ogsaa en anden Besynderlighed ved denne Lov, og det er, at den væsentlig foranlediges ved dem, der ikke have tilstrækkelig Tillid til det paagjældende Ministerium, og dog samtidig giver man dette Ministerium et stærkt Tillidsvotum netop ved at give denne midlertidige Finantslov. Thi det maa indrømmes, at en saadan indeslutter en ikke ringe Magt. Her kunde man maasse bruge det noget søgte episkopale Ord „den stille Magt“, thi der er virkelig en stille Magt i en saadan midlertidig Finantslov, som man kun fortrøster sig til ikke skal blive altfor stærkt benyttet, derved at Ministeriets Loyalitet ikke vil tillade det. Det er disse Modsigelser, som man let kommer ind paa, naar